

2. Wbrew ocenie dokonanej przez Sąd Pierwszej Instancji strona pozwana dokonała niewłaściwej oceny przedstawionych dowodów, jeżeli chodzi o charakter odróżniającego nabyty dla każdego z państw członkowskich osobno, gdyż ocena ta wydaje się pozostawać w niezgodzie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94, który wymaga nabycia charakteru odróżniającego w następstwie używania w całej Wspólnocie. Zamiast dokonywać oceny liczby państw członkowskich, strona pozwana winna była zbadać przedstawione dowody w całości i dokonać oceny, czy składają się one na spójny wizerunek używania mającego miejsce w wystarczająco dużej strefie geograficznej w wystarczająco długim okresie przed datą zgłoszenia.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (wielka izba) wydanego w dniu 12 września 2007 r. w sprawie T-36/04 Association de la presse internationale ASBL (API) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 22 listopada 2007 r. przez Królestwo Szwecji

(Sprawa C-514/07 P)

(2008/C 51/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk i S. Johannesson)

Druga strona postępowania: Association de la presse internationale ASBL (API) i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie nieważności pkt 2 sentencji wyroku wydanego przez Sąd Pierwszej Instancji w dniu 12 września 2007 r. w sprawie T-36/04,
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 listopada 2003 r. w całości zgodnie z żądaniami przedstawionymi przez API przed Sądem Pierwszej Instancji, a więc także w odniesieniu do odmowy dostępu do dokumentów przekazanych przez Komisję w sprawach T-209/01 Honeywell przeciwko Komisji, T-210/01 General Electric przeciwko Komisji i C-203/03 Komisja przeciwko Austrii,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Wydając zaskarżony wyrok, Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo wspólnotowe, ponieważ nie stwierdził nieważności decyzji Komisji w całości.

2. Z jednej strony Sąd Pierwszej Instancji uznał, że w świetle art. 4 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1049/2001 z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (¹) instytucje są zobowiązane do dokonania oceny, czy ujawnienie mogłoby naruszyć, w sposób szczególnie i konkretny, interes chroniony wyjątkiem. Jedynie w takim przypadku wyjątek może stanowić podstawę odmowy ujawnienia dokumentu. Takiej oceny należy dokonać w odniesieniu do każdego pojedynczego dokumentu. Skarżąca zgadza się z tym wnioskiem.

3. Z drugiej strony Sąd Pierwszej Instancji uznał jednak, że w tym konkretnym przypadku Komisja nie była zobowiązana do dokonania takiej oceny, jako że w odniesieniu do dokumentów przedstawionych w zawisłych sprawach istnieje ogólny wymóg poufności aż do momentu przeprowadzenia rozprawy. Wspomniany ogólny wymóg poufności opiera się po pierwsze na prawie do rzetelnego procesu przed bezstronnym sądem, a po drugie na tym, że Komisja powinna mieć możliwość ochrony swoich interesów jako strona postępowania. W związku z powyższym Sąd Pierwszej Instancji uznał, że Komisja nie dokonała błędnej oceny, odmawiając dostępu do dokumentów.

4. Zdaniem skarżącej ten ostatni wniosek jest niezgodny z obowiązkiem zbadania kwestii ujawnienia pod kątem treści konkretnego dokumentu. Wydając wyrok, Sąd Pierwszej Instancji naruszył więc prawo wspólnotowe.

(¹) Dz.U. L 145, str. 43.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-535/07)

(2008/C 51/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: R. Sauer i D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony

dzikiego ptactwa ⁽¹⁾, względnie z art. 6 ust. 2 w związku z art. 7 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽²⁾, w ten sposób, że

- a) obszary najbardziej odpowiednie w Austrii pod względem liczby i powierzchni dla zachowania gatunków ptactwa nie zostały prawidłowo sklasyfikowane („Hansag” w kraju związkowym Burgenland) lub rozgraniczone („Niedere Tawern” w kraju związkowym Styria) na podstawie kryteriów ornitologicznych jako obszary specjalnej ochrony zgodnie z art. 4 ust. 1 lub 2 dyrektywy ptasiej i
- b) część sklasyfikowanych dotychczas specjalnych obszarów ochrony nie otrzymała ochrony prawnej spełniającej wymogi określone w art. 4 ust. 1 lub 2 dyrektywy ptasiej lub art. 6 ust. 2 w związku z art. 7 dyrektywy siedliskowej;

— obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 4 ust. 1 i 2 dyrektywy Rady 79/409/EWG (dyrektywa ptasia) zobowiązuje państwa członkowskie do sklasyfikowania jako obszarów specjalnej ochrony (OSO) wszystkich obszarów najbardziej odpowiednich pod względem liczby i powierzchni dla zachowania gatunków wymienionych w załączniku I do dyrektywy oraz do podjęcia odpowiednich działań w odniesieniu do regularnie występujących gatunków wędrownych niewymienionych w załączniku I. BSG powinien otrzymać status prawny, który jest odpowiedni dla zagwarantowania m.in. zachowania i rozmnażania gatunków ptaków wymienionych w załączniku I do dyrektywy oraz rozmnażania, pierzenia i zimowania regularnie występujących gatunków wędrownych niewymienionych w załączniku I. Ponieważ zgodnie z art. 7 dyrektywy Rady 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (dyrektywa siedliskowa) obowiązki wynikające m.in. z art. 6 ust. 2 tej dyrektywy w odniesieniu do OSO zastępują obowiązki wynikające z art. 4 ust. 4 zdanie pierwsze dyrektywy ptasiej, status ochrony prawnej powinien gwarantować ponadto, że nie dojdzie tam do pogorszenia stanu siedlisk gatunków, dla których obszary te zostały sklasyfikowane, ani do istotnego niepokojenia tych gatunków.

Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom wynikającym z tych przepisów prawa wspólnotowego, nie dokonując klasyfikacji obszaru „Hansag” jako OSO, nie wyznaczając granic OSO „Niedere Tawern” zgodnie z wymogami dyrektywy ptasiej i w końcu nie przyznając części sklasyfikowanych dotychczas OSO ochrony prawnej spełniającej wymogi ww. przepisów.

Chociaż Republika Austrii uznaje konieczność sklasyfikowania obszaru „Hansag” jako OSO i wielokrotnie potwierdziła zamiar dokonania takiej klasyfikacji, nie wykonała swojego obowiązku dokonania klasyfikacji przed upływem terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii.

Wyznaczenie granic obszaru „Niedere Tawern” niezgodne z wymogami dyrektywy ptasiej dotyczy z jednej strony niewystar-

czającego uwzględnienia wymaganych siedlisk mornela, a z drugiej strony niewystarczającego uwzględnienia stwierdzonych siedlisk określonych gatunków ptaków leśnych lub gatunków dzięcioła zielonosiwego (*Picus canus*) i jarząbka (*Bonasa bonasia*). Państwa członkowskie mają wprawdzie pewien zakres uznania przy wyborze i wyznaczaniu OSO, jest on jednak ograniczony tym, że klasyfikacja tych obszarów podlega określonym kryteriom ornitologicznym wymienionym w dyrektywie. W szczególności przy wyborze i wyznaczaniu granic OSO państwo członkowskie nie jest uprawnione do uwzględnienia wymogów ekonomicznych, o których mowa w art. 2 dyrektywy ptasiej lub art. 6 ust. 4 dyrektywy siedliskowej.

Jeżeli chodzi o status ochrony prawnej sklasyfikowanych dotychczas OSO w Austrii, dla obszaru, który spełnia kryteria klasyfikacji jako OSO, należy podjąć „specjalne środki ochrony” występującego tam ptactwa, a ponadto należy dokładnie ustalić niezbędne środki ochrony i dostosować je do szczególnych warunków środowiskowych danego OSO i występujących tam gatunków. Zawarte w prawnych instrumentach ochrony specjalne cele ochrony danych gatunków w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 dyrektywy ptasiej względnie specjalne cele ochrony w rozumieniu art. 6 ust. 2 dyrektywy siedliskowej wraz z koniecznymi konkretnymi działaniami i obowiązkami (zakazy i nakazy) w odniesieniu do danego obszaru muszą mieć również charakter wiążący i być wystarczająco znane. Po sprawdzeniu regulacji obowiązujących w poszczególnych krajach związkowych można stwierdzić, że przewidziany w nich status ochrony prawnej nie odpowiada ww. wymogom i dlatego zgodnie z przepisami dyrektywy ptasiej i siedliskowej nie może być uznany za wystarczający.

⁽¹⁾ Dz.U. L 103, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 206, s. 7.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-536/07)

(2008/C 51/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: D. Kukovec i R. Sauer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec